
Het Woord van de Gerechtigheid

Nummer 140, november, december 2016

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot “de eerste beginselen van de uitspraken van God” (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de “vaste spijs” (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om “het einddoel van het geloof” (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema
 e-mail: roel@velemaweb.nl
 weblog: <http://velemaweb.nl>
 Facebook: <https://www.facebook.com/roel.velema.5>

De Betekenis van Galaten 2:20

(Deel 2)

“Met Christus ben ik gekruisigd, en toch leef ik, dat is, niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij. En voor zover ik nu nog in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven” (Gal. 2:20).

In de vorige studie hebben we gezien dat onze diepste identiteit in de geest ligt waar Gods Geest en mijn geest één zijn geworden als twee magneten met hetzelfde magnetische veld. Daarom ben ik het licht van de wereld omdat Hij het licht van de wereld is. Ik zie daarom geen dualisme meer tussen Christus en mij, want dualisme spreekt van ik *en* Christus, ik *met* Christus en ik *voor* Christus. Dit dualisme kleurt dan onze visie hoe Christus in ons gestalte krijgt. De dag moet echter komen dat het is ‘Christus *als* mij’. We zien dan dat we in een organische relatie met God zijn. We zijn één geest met Christus (1 Cor. 6:17), zoals Christus één was met de Vader (Joh. 10:30). We kijken dan door de bril van eenheid, van vereniging (Eng.: ‘union’) en niet door de bril van prestatie en handelen. Heiliging wordt dan herkenning — het besef van het huidige bezit ervan — en niet de voortdurende aanpassing van ons gedrag. Tot Golgotha is er dualisme, maar vanaf Golgotha zijn we één met Hem, samen gekruisigd, samen gestorven, samen begraven, samen opgestaan en samen met Hem gezeten in hemelse gewesten.

“En voor zover ik nu nog in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God ...”

Mijn ik (in geest) leeft nu in mijn vlees dat een vat is (2 Cor. 4:7). Hieruit zien we dat onze ik niet het vlees is. Onze ik is niet onze ziel of ons lichaam. In Christus ben ik volmaakt omdat mijn geest totaal is verlost. Die verlossing geldt nog niet voor ons vlees (ziel en lichaam), maar het vlees waarin wij nu leven, is de perfecte, volmaakte staat voor de bediening waartoe God ons nu heeft geroepen.

De belofte voor het lichaam is:

“En niet alleen zij, maar ook wij zelf, wij, die de Geest als eerste gave ontvangen hebben, zuchten bij onszelf in de verwachting van het zoonschap: de verlossing van ons lichaam” (Rom. 8:23).

De belofte voor de ziel is:

“Doch de God van alle genade, die u in Christus geroepen heeft tot zijn eeuwige heerlijkheid, Hij zal u, na een korte tijd van lijden, volmaken, bevestigen, sterken en grondvesten” (1 Petr. 5:10).

Onze geest, die ons met God verbindt, is verlost tot een nieuwe schepping, maar er wacht ons nog een stap naar de onvergankelijkheid en onsterfelijkheid van onze tempel.

“Want dit vergankelijke moet onvergankelijkheid aandoen en dit sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen” (1 Cor. 15:53).

De sleutel is dat in onze dood met Christus onze oude geest is gestorven. Jacobus 2:26 zegt echter dat het lichaam zonder geest dood is. Onze (oude) geest stierf met Christus en daarom zou ook ons lichaam moeten zijn gestorven. In onze opstanding met Christus werden wij met Hem in de geest geplaatst in hemelse gewesten (Ef. 2:6). In dat ondeelbare moment dat dit alles effectief werd voor ons, zei de Heer als het ware: “Met jouw (nieuwe) geest in de positie van ascentie (hemelvaart), stuur ik je terug in je oude en zwakke ziel en lichaam om mijn licht te laten schijnen en je leven neer te leggen voor de ander”. Op deze wijze zijn ook wij zoals Jezus van de Vader in het vlees gekomen om door het geloof te leven (Gal. 2:20). Ons vlees is ons natuurlijke leven en alles wat daar bij hoort (Gal. 5:16-18). Wanneer we inzien dat de Geest zich uitdrukt als ons, weten we dat het vlees niet is wie we zijn, maar bedoeld is als een instrument van gerechtigheid. Zolang we het onderscheid tussen geest en ziel niet zien, blijven we gevangen in het dualisme dat we denken dat ons vlees is wie we werkelijk zijn.

Paulus zegt:

“Laten wij dan allen, die volmaakt zijn, aldus gezind zijn” (Fil. 2:15). Kunnen wij daarom zeggen dat we volmaakt zijn omdat wij in Christus zijn (Ef. 2:13)?

Ja, maar ...

... Wij zijn toch niet Jezus, Hij kon niet zondigen, maar wij wel.

O ja? De Bijbel zegt nergens dat Jezus niet kon zondigen, maar dat Hij niet zondigde in verzoeking (Hebr. 4:15).

Wij zijn even heilig als Christus omdat Hij onze heiliging is geworden (1 Cor. 1:30). Het verschil tussen Jezus in geest, ziel en lichaam is dat Hij de volledige fixatie kende in de eenheid met Zijn Vader en wij nog niet. Wij zijn in dezelfde volmaakte positie als Jezus, maar we zijn nog niet volmaakt in de bewustwording daarvan. Daarom is geestelijke groei geen streven om het vlees in het gareel te houden of tot nul te reduceren zoals Boeddhisten proberen. Nee, wij zijn volle personen die in de volle VRIJHEID staan in Christus en daarom vrijheid hebben in heel onze ziel. In de wedergeboorte zijn wij “been van Zijn gebeente en vlees van zijn vlees” (vgl. Gen. 2:23), en zijn wij VOLLE BEVRIJDE personen.

Door onze verlossing heeft ons vlees, als tempel, een nieuwe Meester en Bezitter gekregen. Hiermee heeft Christus het volledige bezit van ons vlees genomen. Het hele idee dat we steeds meer kamertjes van ons leven aan hem moeten overgeven, moet van de hand worden gewezen. Alle kamertjes zijn aan het kruis genageld. Wij zijn been van zijn gebeente en we zien onszelf nooit meer apart van Hem met aparte kamertjes.

Sterk en zwak

“Waakt en bidt, dat gij niet in verzoeking komt; de geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak” (Matt. 26:41).

In het leven van een christen bestaat zwakte en sterke. De sterkte is altijd met de Heer verbonden:

“Voorts, weest krachtig in de Here en in de sterkte van Zijn macht” (Ef. 6:10). Dit gebod is altijd verbonden met geloof:

“... hoe overweldigend groot Zijn kracht is aan ons, die geloven, naar de werking van de sterkte zijner macht” (Ef. 1:19).

Het is deze sterkte die in de zwakte van ons vlees huist. Hierdoor zien anderen vooral onze zwakte. Over Paulus zei mens bijvoorbeeld:

“Want zijn brieven, zegt men, zijn wel gewichtig en krachtig, maar zijn persoonlijke verschijning is zwak en zijn spreken betekent niets” (2 Cor. 10:10).

Onze zwakheid is onze kroon, *“want wat voor de wereld dwaas is, heeft God uitverkoren om de wijzen te beschamen, en wat voor de wereld zwak is, heeft God uitverkoren om wat sterk is te beschamen”* (1 Cor. 1:27).

Wij zijn zwak omdat onze vlees geen bron heeft in zichzelf en alles wat een bron zou kunnen zijn, is in onze dood met Christus gebracht. Er blijft dan maar één Bron over en dat is Christus.

Er bestaan daarom geen twee bronnen in ons, slechts één in de geest en hebben wij geen twee naturen (vgl. Ef. 2:3; 2 Petr. 1:4).

We hebben geen twee naturen

Wanneer de Bijbel spreekt over een christen, wordt er nooit gesproken dat hij of zij een zondige natuur heeft. Er wordt gesproken van een “*menselijke natuur*” (Jac. 3:7), en het deelhebben aan de “*goddelijke natuur*” (2 Petr. 1:4). Dit lijkt er op te duiden dat we toch twee naturen hebben, de goddelijke en de menselijke natuur. Bovendien is in 1 Petrus 1:4 en Jacobus 3:7 het Griekse woord voor natuur ‘phusis’. Het woord kent verschillende nuances, maar de basisbetekenis is “geboorte, afkomst” (vgl. Gal. 2:15; Rom. 2:27). De tweede betekenis is “karakter” (Ef. 2:3; 2 Petr. 1:4). De derde betekenis is “natuurwet” (Rom. 2:14; 2 Petr. 1:4) en de vierde betekenis verwijst naar wat cultureel is bepaald (1 Cor. 11:14). De vijfde betekenis is “schepsel, soort”. Jacobus 3:7 past bij deze laatste betekenis, van het dierlijke schepsel die worden onderworpen aan het menselijke schepsel. Samenvattend kunnen we dan zeggen dat een christen één natuur heeft, de goddelijke natuur waaraan we deelhebben door de eenheid van onze geest en Gods Geest (1 Cor. 16:7). Onze container, ons vlees, is van het menselijke soort, onze menselijke vorm.

Er is maar Eén Persoon in het universum en alle schepselen zijn daaruit afgeleid. Wij zijn menselijke containers die door Galaten 2:20 weten dat Christus ons innerlijke Operator is. We zijn deelgenoten aan de goddelijke natuur, dat wil zeggen, aan Christus als Wet en Karakter die wordt uitgedrukt in onze menselijke soort. De goddelijke ‘phusis’ voedt (in-fuus) de menselijk ‘phusis’ om Christus tot uitdrukking te brengen (uit-fuus; ex-fuus) in onze menselijke vorm.

Sommigen leggen Romeinen 7 uit als Paulus’ ontdekking dat er wel twee naturen bestaan in het leven van een christen en dat het vlees altijd zondigt terwijl de gelovige God dient in zijn geest. Wat Paulus echter zag, is dat wanneer een christen toegeeft aan de geest van de wereld, zijn leden de wet van de zonde dienen. Maar hij zag ook onze vereenzelviging met Christus en daarom begint hij in Romeinen 7 met de man die eerst moet sterven voordat de vrouw met een andere man, namelijk Christus, kan trouwen.

Paulus begint Romeinen 7 met een illustratie van een gehuwde vrouw die aan haar man gebonden is, zolang zij leeft. Wanneer de man sterft, laat de wet toe dat zij met een andere man trouwt. De wet verbiedt haar te scheiden van haar man. Zolang haar man leeft, kan zij geen ander trouwen.

De gangbare interpretatie van deze illustratie is dat de eerste man van die vrouw de wet is en de andere man Christus is. De vrouw is de gelovige Jood, want de Jood staat onder de wet van Mozes. De vrouw kan echter ook de heiden zijn die zichzelf tot wet is. Elk mens staat daarom onder een wet voordat hij of zij is wedergeboren. De wet is veeleisend en daarom is de eerste man dat ook. De vrouw snakt om vrij te zijn en met een andere man te trouwen. Er bestaat – volgens deze interpretatie – geen kans dat de man sterven zal, want de wet blijft eeuwig (vgl. Matt. 5:18). Hoe kan de vrouw dan met de tweede man trouwen? Er blijft maar één mogelijkheid over, namelijk dat de vrouw moet sterven, want de wet reikt niet verder dan het graf. De vrouw sterft en staat op met Christus, waardoor zij vrij wordt van de wet.

Laten wij eens naar deze interpretatie kijken, want er zijn duidelijk problemen met deze veelvoorkomende uitleg.

Ten eerste kan de eerste man de wet niet zijn, want de man kan wel degelijk sterven. Die mogelijkheid is steeds aanwezig. Bovendien geeft Paulus de dood van de eerste man als oplossing:

“Wanneer echter de man sterft, is zij vrij van de wet” (Rom. 7:3). Paulus werpt de oplossing al in onze schoot en dan mogen wij niet stellen dat de vrouw *moet* sterven en de eerste man *niet kan* sterven.

Ten tweede, wanneer de eerste man moet sterven, wie is dan die eerste man? Wel, dat hebben we al in Romeinen 6 gelezen, dat is de oude mens (Rom. 6:6). In Galaten 2:20 komen we het woord ‘ik’ verschillende keren tegen. De eerste man is onze ‘ik’ die in één geest is verbonden met de boze. Onze dood met Christus vindt daarom plaats in onze geest, niet in onze ziel of lichaam.

De ‘ik’ die met Christus is gekruisigd, is de oude mens die verkocht is onder de zonde. De oude mens staat onder de heerschappij van de zonde (Rom. 6:14). Onder het Oude Verbond staat de oude mens ook onder de heerschappij van de wet (Rom. 7:1). Wanneer de eerste man, de oude mens, sterft, kan de vrouw trouwen met de andere man die de Here Jezus is. Maar als de eerste man de oude mens is, dan is de andere man niet alleen de Heer, maar ook de nieuwe mens als ons. Die nauwe relatie zien we in Galaten 2:20: “... *niet meer mijn ik, maar Christus*”. Die relatie is vergelijkbaar met een huwelijksrelatie. De vrouw is niet alleen het eigendom van een Ander, maar ze is ook een nieuw mens, omdat de Andere Man haar leven is. Zo is, bijbels-psychologisch gezien, de eerste man een beeld van de oude mens. Onze oude mens is onze oude niet-wedergeboren geest die ons maakte tot een slaaf van de zonde. Wanneer wij tot geloof komen en tot nieuw leven worden gewekt, verdwijnt de oude mens letterlijk en figuurlijk en doet de nieuwe mens, de wedergeboren Geest-geest relatie, zijn intrede.

De oude mens is de eerste man en staat in een huwelijksrelatie met zijn vrouw, en dit alles in de geest. Aan die relatie komt een einde door de dood van Christus en dan begint een ‘nieuwe huwelijksrelatie’, de Geest-geest relatie door de wedergeboorte. Vandaar de uitdrukking “*niet meer mijn ik, maar Christus*”. De nieuwe mens is Christus als ons en de verbintenis van Gods Geest met onze geest (1 Cor. 6:17). In zichzelf verandert de ziel niet wanneer we tot geloof komen, maar wel de relatie van de ziel tot de geest. De ziel krijgt een nieuwe bron. In Paulus’ voorbeeld verandert de vrouw niet, wel haar relatie tot de andere man.

De oplossing om gerechtigheid te ontvangen buiten de wet om, is dan tweeledig. De oude mens is veroordeeld door de wet en sterft voor de wet. De nieuwe mens heeft de wet niet nodig, want dat leven is Christus Zelf. De nieuwe mens kan nu vrucht dragen voor de Vader, iets wat de oude mens niet kon omdat zijn einde de dood was (Rom. 6:21).

De verlossing die Paulus vond, was een leven in de Geest, niet een focus op de ziel. Hij zag dat hij geen onafhankelijk persoon was naast Christus die opnieuw de verplichting had de wet te houden. Toen Hij zag dat hij niet langer in het huis van Mozes verkeerde, maar in het huis van Christus en dat de wet van dat huis Christus Zelf is, omschreef hij dat als een *“openbaring van Gods Zoon in hem”* (Gal. 1:14,15; vgl. Hebr. 3:1-6).

Ons vlees is zwak en zo wil God dat ook, want zonder deze zwakte worden we niet gedreven naar onze werkelijke identiteit en zouden we geen stap in geloof kunnen nemen. Bovendien, als wij sterk in het vlees zouden zijn, zou de kracht van Christus tezamen kunnen worden gezien met onze kracht.

Paulus roemde nooit in zichzelf. Hij prees nooit zichzelf aan, schreef nooit een CV hoe het werk onder zijn bediening was gegroeid en hoe geschikt hij was. Hij getuigde wel van zijn arbeid die door Gods genade was verricht maar *“het was niet ik, maar de genade van God, die met mij was”* (2 Cor. 5:10). Dit zijn de woorden van Galaten 2:20 en van Galaten 6:14:

“Maar ik moge ervoor bewaard blijven te roemen anders dan in het kruis van onze Here Jezus Christus, door wie de wereld mij gekruisigd is en ik der wereld.”

Paulus wist dat alles terugging naar het kruis waar zijn ik WAS gekruisigd. Niet alleen zijn verlossing was genade, maar het hele panorama van zijn leven was genade. Paulus roemde in zijn zwakheid en hij roemde in de Here. Alles wat in zijn leven plaatsvond, was voor hem een trainingsschool om niet op zichzelf zijn vertrouwen te stellen, maar op God die de doden opwekt (vgl. 2 Cor. 1:9). Hij wist wie hij was door genade en dat hij geen onafhankelijk persoon was.

“Ik breng dank aan Hem, die mij kracht gegeven heeft, Christus Jezus, onze Here, dat Hij mij getrouw geacht heeft, daar Hij mij in de bediening gesteld heeft, hoewel ik vroeger een godslasteraar en een vervolger en een geweldenaar was. Maar mij is ontferming bewezen, omdat ik het in mijn onwetendheid, uit ongeloof, gedaan heb, en zeer overvloedig is de genade van onze Here geweest, met het geloof en de liefde in Christus Jezus. Dit is een getrouw woord en alle aanneming waard, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om zondaren te behouden, onder welke ik een eerste plaats inneem. Maar hiertoe is mij ontferming bewezen, dat Jezus Christus in de eerste plaats in mij zijn ganse lankmoedigheid zou bewijzen tot een voorbeeld voor hen, die later op Hem zouden vertrouwen ten eeuwigen leven” (1 Tim. 1:12-16).

Verzoeking

De vraag rijst nu waar nu: *“In Christus zijn we volmaakt en zijn we met Hem geïdentificeerd in hart en geest. Waarom kunnen we dan nog verzocht worden?”* Jezus geeft het antwoord:

“Waakt en bidt, dat gij niet in verzoeking komt; de geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak” (Matt. 26:41).

Verzoeking heeft te maken met de zwakheid van het vlees, met het feit dat we nog steeds met een kwetsbare ziel in een onverlost lichaam leven. Ons vlees heeft een vergankelijk element, ondanks het feit dat het vlees een tempel is van de Heilige Geest (vgl. 1 Cor. 6:19; 15:43). Deze toestand eist dat we een leven in geloof leven, want wanneer we zien op ons vlees, kunnen we gemakkelijk twifelen over onze verlossing.

Verzoeking heeft als doel om ons te fixeren in wie we zijn, namelijk één en volmaakt in Hem. Verzoeking verwijst niet naar een zondig element waar we gevoelig voor zijn, want de Here Jezus werd ook verzocht, maar zonder te zondigen.

God kan door het kwade niet verzocht worden (Jac. 1:13), maar Jezus kon “*in zijn uiterlijk als mens*” (Fil. 2:8) wel verzocht worden.

Alle verzoeken van onze Heer in de woestijn (Matt. 4:1-11) hadden te maken met zijn menszijn (honger, lijden, heerschappij over de wereld). De satan vond geen grond om de Heer tot zonde te verleiden en daarom kon de Heer later zeggen: “*Niet veel zal Ik meer met u spreken, want de overste der wereld komt en heeft aan Mij niets*” (Joh. 14:30).

De aard van de verzoeking van onze Heer was tweeledig.

Ten eerste probeerde de duivel een wig te drijven tussen Hem en zijn Vader om Hem als een schijnbaar onafhankelijk persoon te doen handelen.

Ten tweede bood de duivel de Heer een gemakkelijker weg aan. Waarom verworpen worden? Alleen buigen voor de duivel en alle koninkrijken waren van Hem!

Wanneer wij kijken naar de zondeloze natuur van Christus, begrijpen we niet hoe Hij verzocht kon worden. Zijn zondeloze natuur is dezelfde natuur waaraan wij deel hebben gekregen en waarvan Johannes zegt: “... *want het zaad van God blijft in hem, en hij kan niet zondigen*” (1 Joh. 3:9). Wij hebben dus deel aan de natuur van God die *niet kan* zondigen. Op basis hiervan zeggen sommigen dat de verzoeken van de Heer geen verzoeken waren, maar beproevingen die alleen maar aantoonde dat de Heer niet kon zondigen. Zoals een kano geen enkele kans maakt om een vliegdekschip te doen zinken, zo was bij voorbaat elke verzoeking van de Heer een gewonnen zaak. De boze haalde alles uit de kast om Hem van Zijn doel af te houden. Hij bood Hem een eenvoudiger weg aan, zonder lijden, iets waar ieder mens gevoelig voor is. Maar door Zijn lijden leerde Hij ten volle wat de prijs was om de wil van de Vader te doen in een wereld die onder de slavernij van de satan is.

Verzoeking gaat altijd gepaard met een begeerte die tot zonde leidt als we aan die verzoeking toegeven. In Matthéüs 26:41 zegt de Heer dat we moeten bidden dat we niet in verzoeking komen. Dat is goed voor de fase van een jong christen, maar voor een volwassen christen geldt:

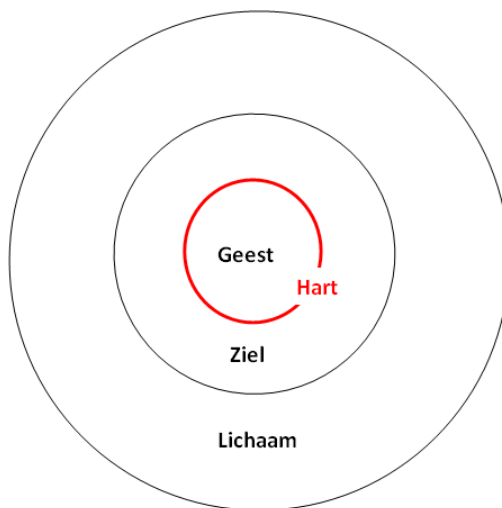
“*Houdt het voor enkel vreugde, mijn broeders, wanneer gij in velerlei verzoeken valt, want gij weet, dat de beproefdheid van uw geloof volharding uitwerkt*” (Jac. 1:2,3).

Naarmate we groeien in ons geloof, zien we dat het doel van verzoeking positief is en houden we het voor vreugde.

Dan zien we dat verzoeking een beproeving van het geloof zijn die volharding moet uitwerken. Verzoeking hebben niets te maken dat er iets mis is met mijn ziel of lichaam, behalve dat hun zwakte kan leiden om onze identiteit af te meten naar wat we voor ogen zien en een gemakkelijker wegen te kiezen. Verzoeking hebben als doel om ons verder te fixeren in wie we zijn, zoals Jezus de gehoorzaamheid LEERDE uit wat hij heeft geleden (Hebr. 5:8).

Keuzes maken

De vraag is nog niet beantwoord waarom we in onze volmaaktheid in Christus toch nog kunnen zondigen. Niemand zondigt of doet goed los van een keuze. Geloof is een keuze, de keuze om jezelf ergens aan te verbinden. En wat we omarmen door de wet van het geloof, door de wet van de keuze, omarmt ons. Ieder wedergeboren persoon heeft door een innerlijke keuze gezegd: *“Ik neem U aan als mijn verlosser, als de gekruisigde en opgestane Heer”* (Joh. 1:12). Door onze geest komt van God uit ons diepste verlangen, willen en kennen voort. Ons hart kiest ervoor dit uitgewerkt te zien. Daarentegen verwijst onze ziel naar ons natuurlijke intellect en emotie, en ons lichaam naar vlees, bloed en beenderen.

In dit alles is het van belang dat we het verschil kennen tussen onze geest en ons hart. Ons hart is ons heilige der heilige, waar Gods Geest woont die zich verbonden heeft met onze geest. Het is ons hart dat keuzes maakt. Hierover schreef Salomo:

“Behoed uw hart boven al wat te bewaren is, want daaruit zijn de oorsprongen van het leven” (Spr. 4:23). Deze oorsprongen zijn geest, namelijk Gods Geest die zich verbonden heeft met onze geest, zoals een rank is verbonden met de wijnstok. Het hart is het heilige der heilige en het hart markeert tevens de scheidslijn tussen wat van de Geest en wat van de ziel is (vgl. Hebr. 4:12):

“Want het woord Gods is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard en het dringt door, zo diep, dat het vaneenscheidt ziel en geest, gewrichten en merg, en het schift overleggingen en gedachten van het harten” (Hebr. 4:12).

Het hart kan tweeërlei gedachten hebben, dat van de ziel of van de geest. In het diepst van ons wezen zijn we geest en hebben wij de gedachten (de zin) van Christus (1 Cor. 2:16). Zonde kan nooit in het heilige der heilige binnenkomen. Gods woord woelt daarbij diep tussen ziel en geest en oordeelt overleggingen en bedoelingen van het hart.

Ieder mens heeft een hart van waaruit keuzes worden gemaakt. Dit maakt ons tot levende schepselen en niet tot robots. Daarom hebben wij een hart dat een commandocentrum is van waar uit beslissingen kunnen worden genomen. Zoals in een gezin een kind ongehoorzaam kan zijn, dienen de ouders het kind op te voeden totdat het geworteld is in de identiteit van het gezin.

Hetzelfde geldt binnen Gods huisgezin. Adam maakte een keuze van ongehoorzaamheid in zijn hart, maar het was geen gefixeerde, vastgestelde keuze. Hij wilde God, maar wilde ook ervaren wat hem verboden was. Daarom kon God hem verlossen, omdat de mens misleid werd en zijn keuze voorkwam uit een innerlijke verdeeldheid, een dubbelhartigheid (vgl. Jac. 1:18):

Maar hij moet bidden in geloof, in geen enkel opzicht twijfelende, want wie twijfelt, gelijkt op een golf der zee, die door de wind aangedreven en opgejaagd wordt. Want zulk een mens moet niet menen, dat hij iets van de Here zal ontvangen, innerlijk verdeeld als hij is, ongestadig op al zijn wegen” (Jac. 1:6-8).

De uitdrukking “innerlijk verdeeld” in Jacobus 1:8 is de vertaling van het Griekse woord “di-psuchos” dat letterlijk “met twee zielen” betekent. Het verwijst naar besluiteloosheid, een hinken op twee gedachten, twijfelend. Het woord komt ook voor in Jacobus 4:8: “*en zuivert uw harten, gij, die innerlijk verdeeld zijt.*” Hieruit zien we dat de twijfel te maken heeft met de neiging van de ziel. Wanneer christenen zondigen, is het vanwege hun ongeloof door geen besluit te nemen. De keuze is weliswaar vanuit hun hart, maar niet vanuit een keuze geen kind van God te zijn. We kunnen dit het centrum (hart) en de omtrek (ziel) noemen. Zo kon de verloren zoon de dwaze keuze maken zijn erfenis te verbrassen en varkens te hoeden, maar zijn werkelijke thuis (centrum) was bij zijn vader. Een onzuiver hart werkt zich uit in een verdeelde ziel.

Wij allen hebben een innerlijk commandocentrum. Niemand kan twee heren dienen, daarom dient er een rechtmatige Heer in ons aanwezig te zijn. Dit is onze geest waar Hij en ik verbonden zijn in één geest (1 Cor. 6:17). Echter, we kunnen niet onszelf commanderen goed of kwaad te doen, want we hebben geen natuur van onszelf. We brengen slechts een operator tot uitdrukking in onze menselijke vorm. In het leven van een onverlost persoon is Satan de operator en in het leven van een gelovige is Christus, onze Wijnstok, onze operator.

In het leven van een jonge gelovige, en in de gemeente van Christus in het algemeen, zijn deze waarheden niet genoeg bekend. Christenen hebben een foutieve kijk op Romeinen 7 en denken dat het vlees een operator is, een natuur in de basisbetekenis van “geboorte, afkomst.”

Wanneer Paulus in Romeinen 7 schijft “*Doch dan bewerk ik het niet meer, maar de zonde, die in mij woont*” (Rom. 7:17), was dat zijn ontdekking dat de zonde als operator in hem kon werken. Paulus bedoelde hiermee niet dat zijn nieuwe geest medeplichtig aan de zonde, maar dat zonde een misleider was en door de wet Paulus in gebondenheid bracht. Die misleiding is mogelijk omdat we nog steeds in ziel en lichaam verbonden zijn met Adam, maar niet langer in identiteit.

Johannes zegt in zijn eerste brief dat wie uit God is geboren, niet kan zondigen. Hij zegt dit omdat we moeten ontwaken tot wat onze nieuwe geboorte uiteindelijk is. Ten eerste is zonde een gepasseerd station, maar waar we ook geen behoefte hebben om terug te keren naar zo'n station. Dit is ook de reden waarom we overwinning op de duivel moeten leren. Zijn wijze van verleiding en trucjes moeten ons genoegzaam bekend worden zodat we geworteld worden als volwassen zonen van God die tot in eeuwigheid geen behoefte hebben zich te associëren met de rebelse natuur van de Satan.

Samenvattend, waarom kunnen wij nog zondigen?

Ten eerste, wanneer we in onze eenheid in Christus leven, is zonde niet aan de orde. Wanneer we in de Geest wandelen, voldoen we niet aan de begeerten van het vlees en is zonde een gepasseerd station.

Ten tweede, onze diepste ik, mijn werkelijke ego, WIL NIET zondigen.

Ten derde, ons vlees noopt ons om in geloof te leven. Bijvoorbeeld, wanneer we niet de juiste inenting krijgen, kunnen we in het buitenland gemakkelijk een ziekte oplopen. We omarmen dus de inenting, omdat we geloven dat ze bescherming bieden. Zo omarmen we ook door het geloof wie we zijn in Christus en vertrouwen we dat Hij ons zal bewaren. Maar als we de inenting achterwege laten en denken dat het allemaal zal meevallen, kunnen we zo maar een virusziekte oplopen. Op dezelfde wijze kunnen door te denken dat we een onafhankelijke ik hebben, de zonde als virus oplopen.

“... door het geloof in de Zoon van God ...”

Paulus gebruikt niet zonder reden de uitdrukking “de Zoon van God”. Het was de Zoon van God die de werken van de duivel verbrak (1 Joh. 3:8) en wie in de Zoon van God gelooft het getuigenis in zich heeft (1 Joh. 5:10). Het is de Zoon van God die ons inzicht heeft gegeven om de Waarachtige te doen kennen (1 Joh. 5:20), en wie de Zoon van God heeft, leven heeft (1 Joh. 5:12).

Wat betekent het dat wij het getuigenis in ons hebben? Het antwoord vinden wanneer we kijken naar de uitdrukking “*het getuigenis van Jezus*”. Deze uitdrukking komt zes keer voor in het Nieuwe Testament, alle zes keer in het boek Openbaring

“*Deze heeft van het woord van God getuigd en van het getuigenis van Jezus Christus, alles wat hij gezien heeft ...*” (Openb. 1:2).

“Ik, Johannes ... was op het eiland genaamd Patmos om het woord van God en het getuigenis van Jezus” (Openb. 1:9).

“... de overigen van haar nageslacht, die de geboden van God bewaren en het getuigenis van Jezus hebben,” (Openb. 12:17).

“... die het getuigenis van Jezus hebben; aanbid God! Want het getuigenis van Jezus is de geest der profetie” (Openb. 19:10).

“... die onthoofd waren om het getuigenis van Jezus, om het woord van God ...” (Openb. 20:4).

De uitdrukking is specifiek voor de Openbaring van Johannes en het zal ons niet verbazen dat Johannes ook de verklaring van deze uitdrukking geeft:

“

Ik ben dood geweest, en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheden, en Ik heb de sleutels van de dood en het dodenrijk” (Openb. 1:18).

Dit vers geeft ons de definitie van het getuigenis van Jezus en geeft tevens contextueel de reden aan waarom Johannes naar het eiland Patmos was verbannen. We komen daarom tot de volgende omschrijving:

Het getuigenis van Jezus is het getuigenis van de volledige overwinning van de dood door het kruis en door de opstanding van de Here Jezus. Het is een getuigenis van de overwinning van het leven van Christus over de dood, de satan en de wereld.

Johannes was op Patmos vanwege het getuigenis van Jezus, omdat hij het getuigenis van Jezus had en er blijk van gaf. Het is Gods doel dat wij het getuigenis van Jezus kennen en in ons hebben.

“...zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheden ...”. Het getuigenis van Jezus is de aanwezige, levende Jezus in de kracht van de Heilige Geest; niet de historische Jezus, maar de opgestane Jezus die als ons leeft zoals Galaten 2:20 ons leert.

Samenvatting

“Met Christus ben ik [de oude mens] gekruisigd, en toch leef ik [de nieuwe mens], dat is, niet meer mijn ik [als ik alleen], maar Christus leeft in mij [twee als één]. En voor zover ik nu nog in het vlees leef [Christus leeft als mij in mijn vlees], leef ik door het geloof in de Zoon van God [met wie ik leven uit de dood ontving], die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven” (Gal. 2:20).

De geweldige boodschap is dat TWEE leven als één, Christus en ik. Deze twee-eenheid leeft in het volmaakt zwakke vlees dat God in deze bedeling wil gebruiken. Het is een volmaakte Christus in een volmaakte ‘mij’.

“Laten wij dan allen, die volmaakt zijn, aldus gezind zijn. En indien gij op enig punt anders gezind zijt, God zal u ook dat openbaren” (Fil. 3:15).

Toch zegt Paulus in Filippenzen 3:12: *“Niet, dat ik het reeds zou verkregen hebben of reeds volmaakt zou zijn, maar ik jaag ernaar, of ik het ook grijpen mocht, omdat ik ook door Christus Jezus gegrepen ben.”*

Paulus is volmaakt, maar toch nog niet. Wat betekent dat? Moeten we nog verder aan onze ik afsterven, zoals velen denken. Dit is de gedachte niet, want mijn ik is al met Christus gekruisigd. Het verwijst naar het laatste gedeelte van Galaten 2:20 waarin staat dat Christus zich voor ons heeft overgegeven. De Heer wil nu als ons ook Zijn leven afleggen en overgeven voor de ander waarbij wij ons leven niet tellen (Hand. 20:24).

“Want voortdurend worden wij, die leven, aan de dood overgeleverd, om Jezus' wil, opdat ook het leven van Jezus zich in ons sterfelijk vlees openbare. Zo werkt dan de dood in ons, doch het leven in u” (2 Cor. 4:11,12).

Dit is de climax van Galaten 2:20. We tellen ons leven niet ten behoeve van hen *“die later op Hem zouden vertrouwen ten eeuwigen leven”* (1 Tim. 1:16). Zo vult Christus het hele beeld vanaf onze dood met Hem. Hij leeft als ons en legt Zijn leven af als ons. We leven in de spontaniteit dat Hij alles is in ons, terwijl in onze twee-eenheid wij het zijn die leven en Hem tot uitdrukking brengen. De kerk in haar algemeenheid heeft deze vereenzelviging nog niet ontdekt. Het is niet denkbeeldig dat een eventuele volgende hervorming van de gemeente van Jezus Christus hiermee heeft te maken.

We leven in een boeiende tijd.

Studievragen

1. Leg de illustratie van de twee magneten uit.
2. Wat is het vlees in het leven van een christen?
3. Waarom hebben wij geen twee naturen?
4. Waarom sterft de vrouw niet in Romeinen 7?
5. Waarom kunnen we nog verzocht worden?
6. Wat is jouw definitie van het hart in relatie tot de geest?
7. Waarom gebruikt Paulus de uitdrukking “de Zoon van God” in Galaten 2:20?